

Φθόνος

ρίζα πάντων τῶν κακῶν

Ὁ φθόνος εἶναι πάθος ψυχῆς μοχθηρᾶς, τηκομένης ἐπὶ τῇ εὐπραγίᾳ τοῦ πλησίον· εἶναι λύπη ἐπὶ ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, εἶναι νέμεσις περὶ τὰ ἀλλότρια ἀγαθὰ. Ὁ φθόνος εἶναι ρίζα πάντων τῶν κακῶν, πηγή παντός εἶδους συμφορᾶς, καὶ φυτῶριον τῶν ἀνοσιουργημάτων. Ὁ φθόνος ἔωσφόρον ἐσκότισεν. Ὁ φθόνος εἶναι τῶν παθῶν ἀπάντων τὸ ἀδικώτατον, ἅμα καὶ δικαιοτάτον· τὸ μὲν ὅτι πᾶσι διοχλεῖ τοῖς καλοῖς, τὸ δὲ ὅτι τῆκει τοὺς ἔχοντας· ὡσπερ ὁ ἴος διαφθεῖρει τὸν σίδηρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν αὐτὸν ψυχὴν ἐξαναλίσκει.

Ὁ φθόνος πρῶτον φθείρει τὸν ἔχοντα καὶ εἶτα τὸν φθονούμενον· πρῶτον ἐξαναλίσκει τὴν ὠδίνουσαν αὐτὸν ψυχὴν, ὡς ἡ ἔχιδνα τὴν κυήσασαν αὐτὴν γαστέρα καταδαπανᾷ, καὶ εἶτα τὸν φθονούμενον δάκνει· μόνος ὁ φθόνος οὐκ ἔχει πρόφασιν, διό οὐδὲ συγγνώμης τυγχάνει.

Ὁ φθόνος οὐκ οἶδε προτιμᾶν τὸ συμφέρον. Οὐδὲν πάθος ὀλεθριώτερον τοῦ φθόνου, διότι διαφθεῖρει τὰς ψυχὰς ἐμφυόμενον ἐν αὐταῖς. Ὁ φθόνος διδάσκει τὸν φόνον. Ὡς ἀπόλοιτο ἐξ ἀνθρώπων ὁ φθόνος.

Ὡ φθόνε, ρίζα θανάτου, ἡ πολύπλοκος νόσος, καρδίας ὀξύτατε ἦλε· οὐδὲν ὀξύτερον κεντεῖ, ὡς σὺ πηρῶσκεις τὴν ἔχουσάν σε καρδίαν.

Μέγα κακὸν ὁ φθόνος· οὗτος τοὺς οφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς ἀμαυροῖ καὶ σκότος βαθύ περὶ αὐτὴν ἐπιχέει· οὗτος τὴν αἴσθησιν αὐτῆς εἰς ἀναισθησίαν ἔφερεν· οὗτος τὴν καρδίαν ἐσκήρυνε καὶ εἰς πᾶρωσιν ἤγαγεν· οὗτος τελειῶς τὸν ἄνθρωπον διέφθειρεν. Οὐχ οὕτως εἶωθε τρώγειν ἐγκαθήμενος εἰς ξύλον καὶ ἔριον ὁ σῆς καὶ ὁ σκώληξ, ὡς ὁ τοῦ φθόνου πυρετός κατεσθίει τὰ ὀστά τῶν φθονερῶν, καὶ λυμαίνεται τὴν τῆς ψυχῆς σωφροσύνην.

Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: "Τί ἂν γένοιτο τῆς νόσου ταύτης ὀλεθριώτερον; Φθορὰ τῆς ζωῆς, λύμη τῆς φύσεως, ἔχθρα τῶν παρὰ Θεοῦ δεδομένων ἡμῖν, ἐναντίωσις πρὸς Θεόν, κακὸν ἀφόρητον, ὄφρων διδάγμα, δαιμόνων εὐρημα, ἐχθροῦ ἐπισπορά, ἀρραβῶν κολάσεως, ἐμπόδιον εὐσεβείας, ὁδὸς ἐπὶ γέενναν, στέρησις βασιλείας οὐρανῶν".

Ὁ δὲ Χρυσόστομος λέγει: "Τοῦτο διάβολον ἐξ ἀνθρώπου ποιεῖ· τοῦτο δαίμονα ἀγριον ἀπεργάζεται· οὕτως ὁ πρῶτος φθόνος ἐγένετο· οὕτως ἡ φύσις ἠγνοήθη· οὕτως ἡ γῆ ἐμολύνθη, φθόνου πάθος οὐδὲν ὀλεθριώτερον ψυχῆς ἀνθρώπων ἐμφύεται· ὅς ἐλάχιστα λυπῶν τοὺς ἐξωθεν, πρῶτον κακὸν καὶ οἰκειὸν ἐσπὶ τῷ κεκτημένῳ.

Ἅγιος Νεκτάριος

Γερόντων

✘ Πολλοί λένε, ὅτι ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι δυσάρεστη καὶ δύσκολη. Ἐγὼ λέω, ὅτι εἶναι εὐχάριστη καὶ εὐκόλη, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ δύο προϋποθέσεις: ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ.

✘ Πρέπει ν' ἀποκτήσουμε ἀπὸ τώρα τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Χωρὶς τὴ χάρι τοῦ

Θεοῦ οἱ προσπάθειές μας δὲν θὰ φέρουν ἀποτέλεσμα καὶ δὲν θὰ πᾶμε στὸν Παράδεισο. Ὁ Θεὸς μᾶς δίνει τὴ χάρι του, ὅταν ἐμεῖς εἴμαστε ταπεινοί.

✘ Ὅ,τι κάνουμε, νὰ τὸ κάνουμε ἐπειδὴ τὸ θέλουμε, ἐλεύθερα, ὑπεύθυνα καί, κυρίως, μὲ εὐχαρίστηση.

Γέρων Πορφύριος

✘ Χωρὶς σταυρὸ, κανεὶς δὲν πάει στὸν παράδεισο. Ὅμως τὸν σταυρὸ μας πρέπει νὰ τὸν σηκῶνουμε καὶ ὄχι νὰ τὸν σέρνωμε!

✘ Τί θὰ λέγατε γιὰ ἓναν ἄνθρωπο, πού, τρέχοντας μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, πέφτει ἐπὰνω σ' ἓναν ἄλλο ἢ στὸν βράχο; Δὲν θὰ τοῦ λέγατε, ὅτι τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἔχει μόνον ταχύτητες, ἀλλὰ καὶ φρένο; Δύναμη εἶναι ἡ ταχύτητα. Μᾶς ἐξυπηρετεῖ, νὰ φθάσουμε στὸν προορισμὸ μας πιὸ γρήγορα. Μά δύναμη εἶναι καὶ τὸ φρένο. Μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὰ χειρότερα δυστυχήματα, ἀπὸ τὴν πιὸ θλιβερὴ καταστροφή.

Πατὴρ Ἰωὴλ

✘ Ἡ ψυχὴ ἀποτελεῖ τὸν κυρίως ἄνθρωπο. Αὐτὴν πρέπει νὰ φροντίζουμε νὰ ὁμορφαινοῦμε, ὅποτε τιμοῦμε καὶ προστατεύουμε καὶ τὸ σῶμα μας ἀπὸ τὴ φθορὰ καὶ τὴ διαφθορὰ τῆς ἀμαρτίας.

✘ Οἱ μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι ἄνθρωποι κατὰ κόσμον δὲν εἶναι ἀσήμαντοι στὸν οὐρανό.

✘ Ἄν κάποιος φθονῇ κάποιον ἄλλον, ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει, νὰ τοῦ συμβῇ κάποιον κακὸ, γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν κακία του καὶ νὰ μετανοήσῃ, γιὰ νὰ μῆ στὸν δρόμο τοῦ καλοῦ καὶ νὰ μῆ φθονῇ, ἀλλὰ νὰ ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον.

Ἱερομόναχος Σίμων Ἀρβανίτης

Στή χάρη του, στόν Πανορμίτη

Στή Σύμη, τό νησάκι τῆς Δωδεκανήσου μέ τά ἐβδομήντα ἐπτά ἐξωκκλήσια καί μοναστήρια, οἱ κάτοικοι εὐλαβοῦνται ιδιαίτερα τούς Παμμεγίστους Ταξιάρχες. Ὑπάρχουν ἐκεῖ ἐννέα μοναστήρια τῶν Ταξιάρχῶν, ὅσα δηλαδή καί τά τάγματα τῶν Ἀσωμάτων Ἀγγέλων.

Τό πῶς φημισμένο μοναστήρι εἶναι ὁ Πανορμίτης, ἀφιερωμένο στόν ἀρχάγγελο Μιχαήλ καί χτισμένο στά βυζαντινά χρόνια πάνω στά ἐρείπια ἀρχαίου ναοῦ, τοῦ Πανορμίου Ποσειδῶνα. Ἔτσι ὁ Πανορμίτης πῆρε ὄχι μόνο τή θέσι, ἀλλά καί τήν ιδιότητα τοῦ ἀρχαίου θεοῦ, γιατί ἀπό τότε θεωρεῖται προστάτης τῶν θαλασσινῶν μας. Γι' αὐτό τά περισσότερα συμακά καΐκια ἔχουν τ' ὄνομά του.

Ἄν καί τά ἱστορικά στοιχεῖα εἶναι πενιχρά, εἶναι ὅμως πλούσια ἡ συμακή παράδοση, πού ἀναφέρεται στήν ἴδρυση τῆς μονῆς τοῦ Πανορμίτη.

Μιά εὐλαβῆς νοικοκυρά, καθὼς ἔσκαβε στήν τοποθεσία Πάνορμο, βρῆκε κάτω ἀπό ἕνα σχίνο μιά πολύ μικρή καί παλαιά εἰκόνα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Τήν πῆρε κρυφά στό σπίτι της καί τήν ἔβαλε στό εἰκονοστάσι, μπροστά στό ὁποῖο ἀναβε ἀκοίμητο καντήλι.

Τήν ἄλλη μέρα ἡ εἰκόνα χάθηκε. Τή βρῆκε ὅμως ἡ γυναίκα στό Πάνορμο, κάτω ἀπό τόν σχίνο, καί τή μετέφερε πάλι στό σπίτι της. Αὐτό ἐπαναλήφθηκε καί τρίτη φορά, κι ἔκανε τήν εὐλαβῆ γυναίκα ν' ἀπορῆ καί νά λυπάται, γιατί ὁ Ταξιάρχης δέν ἤθελε νά μείνῃ στό σπίτι της.

Τήν ἀπορία της τήν ἔλυσε ὁ ἴδιος ὁ ἀρχάγγελος, ὅταν παρουσιάστηκε λαμπροντυμένος κι ἀστραφτερός στ' ὄνειρό της, καί τῆς δῆλωσε ὅτι θέλει νά μείνῃ στό Πάνορμο. Τότε ἐκείνη φανέρωσε στήν πόλι τό γεγονός κι ἔτσι δόθηκε ἀφορμή καί χτίστηκε μιά μικρή ἐκκλησία πρὸς τιμὴν τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Ἀργότερα, ἡ ἐκκλησία ἐγίνε μεγαλύτερη καί, τέλος, σχηματίστηκε γύρω της μοναστήρι.

Σύμφωνα μέ τήν παράδοση, ἡ γυναίκα, πού βρῆκε τό εἰκόνισμα τοῦ ἀρχαγγέλου, ἦταν τό Μαργιώ τοῦ Πρωτενιοῦ, μιά εὐλαβῆς Συμακιά, πού εἶχε στή ζωή της καί ἄλλες ἐπισκέψεις ἀπὸ τόν Ταξιάρχη.

Κάποτε ξεκίνησε μέ τά κορίτσια τῆς γειτονιάς, νά πᾶνε στό ἐξωκκλήσι τοῦ Πανορμίτη γιά ν' ἀνάψουν τά καντήλια. Ἡ βραδιά ἦταν φεγγαρόλουστη καί τό ἐξωκκλήσι φάνταζε ἀσημωμένο στήν ἄκρη τοῦ μυχοῦ τοῦ λιμανιοῦ. Πέρασαν μέσα, προσκύνησαν κι ἀναψαν τά καντήλια. Ἀφοῦ συγύρισαν, ἔπεσαν νά κοιμηθοῦν μέσα στήν ἐκκλησία, γιατί τό πρῶι θά εἶχαν Λειτουργία.

Ἢλες κοιμόνταν σέ λίγο βαθειά. Μόνο τό Μαργιώ δέν εἶχε ὕπνο. Ἔνας φόβος, μιά ἀνησυχία τῆς ἐσφίγγε τήν καρδιά. Ἐπί τέλους κοιμήθηκε, μιά σέ λίγο ἀκούει μιά βαρειά καί ἐπιβλητική φωνή, νά βγαίνει ἀπὸ τό ἱερό:

- Μαργιώ τοῦ Πρωτενιοῦ, πάρε τά κορίτσια καί φύγε!

Ἐύπνησε τρομαγμένη, ἀναψε τό καντήλι τοῦ ἀρχαγγέλου, πού εἶχε σβῆσει, καί ξανακοιμήθηκε. Σε λίγο ὅμως ἀκούει τήν ἴδια φωνή, πῶς βαρειά καί προστακτική:

- Φύγε, Μαργιώ. Φύγε σοῦ λέω.

- Πανορμίτη μου, γιατί μέ διώχνεις; Ἄσε με νά πάρω ἕναν ὕπνο! παραπονέθηκε ἀπλοϊκὰ ἡ γυναίκα κι ἐγειρε πάλι νά κοιμηθῆ.

Τότε ἀκούει γιά τρίτη φορά τή φωνή, ἀλλ' ἀγριεμένη τώρα καί βροντερή τόσο, πού ἔκανε νά τρίξη ἡ εἰκόνα τοῦ Πανορμίτη:

- Φύγε σοῦ λέω, Μαργιώ. Φύγε μέ τά κορίτσια! Μὴ θέλῃς νά μέ ντροπιᾶσῃς!

Αὐτὴ τὴ φορά κι ἐκείνη ἀγριεύτηκε. Ἐύπνησε τά κορίτσια καί πῆραν γρήγορα τόν ἀνήφορο. Ὄταν ἀνέβηκαν ἀρκετά, γυρίζουν πίσω τους καί τί νά δοῦν! Στό λιμάνι τοῦ Πανορμίτη εἶχαν ἀράξει δυό τούρκικες φρεγάτες καί ὁ τόπος τριγύρω ἦταν γεμάτος ἀπὸ κόκκινα φέσια καί κάτασπρα σαρίκια. Ὁ Ταξιάρχης τίς εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τά χέρια τῶν Τούρκων.

Γιά τόν Πανορμίτη ἔχουν νά ποῦν, πῶς, ἂν τοῦ τάξης κάτι καί δέν τοῦ τό πᾶς, θά σοῦ τό πάρῃ ὀπωσδήποτε. Ἀκόμη, ἂν τοῦ ἀφαιρέσῃς κάτι ἀπὸ τό μοναστήρι, δέν θά σ' ἀφήσει νά φύγῃς, ἂν δέν σοῦ τό πάρῃ πίσω.

Μιά συμακή παράδοση ἀναφέρει, πῶς τόν περασμένο αἰῶνα εἶχε προσεγγίσει στό λιμάνι τοῦ Πανορμίτη ἕνα καράβι μέ Ἑλληνα καπετάνιο καί τούρκικο πλήρωμα. Ὄταν ξεκίνησαν νά φύγουν, στάθηκε ἀδύνατο νά βγοῦν ἀπὸ τό λιμάνι. Ἡ αἰτία ἦταν μιά χήνα τοῦ μοναστηριοῦ, πού ἔκλειψαν οἱ ναῦτες, τήν ἔσφαξαν καί τήν ἔφαγαν. Μόνον ἀφοῦ ἔταξαν στόν ἀρχάγγελο ἀσημένια τὴ χήνα, μπόρεσε νά σαλπάρῃ τό καράβι. Σήμερα, μπροστά στό εἰκόνισμα τοῦ Πανορμίτη, κρέμεται μιά ἀσημένια χήνα, πού πιστοποιεῖ τό θαῦμα.

Στό μουσεῖο τῆς μονῆς ὑπάρχουν ποικίλα τάματα, πού μόνῃ της ἡ θάλασσα ἔφερε ὡς ἐκεῖ μέσα σέ μπουκάλια, κουτιά ἢ ὁμοιώματα καραβιῶν. Ἀπὸ τότε πού χτίστηκε τό μοναστήρι, οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ ἔρριχναν στή θάλασσα ὅ,τι ἔταζαν στόν Ταξιάρχη. Καί τό τάμα πῆγαινε μόνο του κι ἄραζε στό λιμάνι, ἀρκεῖ αὐτός, πού τό ἔστελνε, νά εἶχε θερμὴ πίστι.

Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν

Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, πού σέ ὅλα τὰ καλά ἔργα ἀσκεῖ βία στὸν ἑαυτό του, διότι βιασταὶ ἀρπάζουν τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἄνοιξε τὰ μάτια σου καὶ δές πῶς ἀγωνίζονται πολλοί, πῶς προσπαθοῦν νά σωθοῦν, πῶς μεταχειρίζονται στὸν ἑαυτό τους βία γιὰ κάθε καλὸ ἔργο, πῶς κρατοῦν τοὺς ἑαυτοὺς τους μακριὰ ἀπὸ τὸν φθόνο, ἀπὸ τὴ λοιδορία, ἀπὸ τὸ μῖσος, ἀπὸ τὸ γέλιο, ἀπὸ τὴν πορνεία, ἀπὸ τὴν ἀπόλαυση, ἀπὸ τὴ φιλονικία, ἀπὸ κάθε ἄλλο κακὸ. Δές ἀκόμη, πῶς ἀγάπησαν τὸν στενὸ καὶ γεμᾶτο δυσκολίες δρόμο, νηστεύοντας, ἀγρυπνώντας, κακοπαθώντας καὶ κλαίνοντας· πῶς προετοίμασαν τίς λαμπάδες τους ἀναμμένες· πῶς τὸ στόμα τους διαρκῶς ὑμνεῖ καὶ δοξάζει τὸν ἀθάνατο Νυμφίο. Τα μάτια τους διαρκῶς εἶναι στραμμένα στὴν ὠραιότητά του καὶ ἡ ψυχὴ τους εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀγαλλίαση.

Ἐρχεται, γιὰ νά στεφανώση ἐκείνους, πού ἀγωνίστηκαν μέ τρόπο νόμιμο καὶ ἀγάπησαν τὸν στενὸ καὶ γεμᾶτο δυσκολίες δρόμο. Ἐρχεται, γιὰ νά ἐλεήση τοὺς ἐλεήμονες. Ἐρχεται, γιὰ νά μακαρίση ἐκείνους, πού γιὰ χάρη του ἔγιναν φτωχοί. Ἐρχεται, γιὰ νά γεμίση μέ ἀγαθὰ ἐκείνους, πού γιὰ χάρη του πείνασαν καὶ δίψασαν.

Καί τώρα παρακαλεῖς, νά μπῆς ἐδῶ, ὅπου τίποτε δέν ἔστειλες ἀπὸ πρὶν; Ὅπου τίποτε δέν ἔχεις ἀποθηκευμένο; Οὔτε δάκρυα, οὔτε θρήνο, οὔτε νηστεία, οὔτε ἀγρυπνία, οὔτε ψαλμωδία, οὔτε παρθενία, οὔτε ὑπομονή, οὔτε ἐλεημοσύνη. Ἀφοῦ δέν ἔστειλες ἐδῶ ἀπὸ πρὶν κανένα ἀπ' αὐτὰ, τί ζητᾷς; Σ' αὐτὸ τὸ κατοικητήριο κατοικοῦν αὐτοί, πού ἔγιναν φτωχοί γιὰ χάρη μου. Αὐτὴ ἡ βασιλεία ἀνήκει στοὺς ἐλεήμονες. Αὐτὴ ἡ εὐφροσύνη εἶναι γι' αὐτούς, πού πένθησαν. Αὐτὴ ἡ χαρὰ εἶναι γι' αὐτούς, πού μετανόησαν καὶ ἔκλαιψαν, καὶ γι' αὐτούς, πού θρήνησαν τίς ἀμαρτίες τους. Αὐτὴ ἡ ἀνακούφιση εἶναι γι' αὐτούς, πού ἀγρυπνοῦν καὶ νηστεύουν. Αὐτὴ ἡ ζωὴ εἶναι γιὰ τίς χῆρες καὶ τὰ ὄρφανά.

Πρόσεχε, νά μὴ σέ εὐχαριστήση ὁ κόσμος αὐτός, καὶ σέ ἐξαπατήση καὶ σέ ἐξαποστείλῃ γυμνὸ σ' ἐκείνη τὴ ζωὴ. Νά ἔχῃς στὴ μνήμη σου τὸν Ἀπόστολο, πού λέει: "Νά προσεύχεσθε ἀδιάκοπα". Νά μὴ χαιρέσαι μέ τὰ μεγαλεῖα τῆς ζωῆς. Ἄς εἶναι διαρκῶς στὸ στόμα σου ἡ ψαλμωδία, διότι ὁ Θεός, ὅταν τὸν ἐπικαλούμαστε, διώχνει μακριὰ τοὺς δαίμονες. Καὶ ἂν ἀκόμη τὰ χέρια σου δουλεύουν, ἡ γλῶσσα σου ἄς ψάλλῃ, ὁ νοῦς σου ἄς προσεύχεται. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, μέ τὴν παρουσία του, συμβουλεύει καὶ παροτρύνει, ὥστε νά τακτοποιήσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ· καὶ ἂν κάναμε κάποια ἀμαρτία καὶ παρασυρθῆκαμε, ἐφόσον ἔχουμε τὸν καιρὸ τῆς μετανοίας, ἄς τὴν ἀποκαταστήσουμε μέ τὰ δάκρυα. Ὁ καιρὸς τῆς μετανοίας εἶναι λίγος· ἀπεναντίας ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέν ἔχει τέλος. ✠

Ἀποτὸ γερωντικό

Ὁ ληστής πού ἔγινε Ὅσιος

Γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Μαύρης Ἡπείρου ὁ Μωϋσῆς, ἦταν ἀγορασμένος δούλος κάποιου πλουσίου κτηματία. Σκληρὸς καὶ δύστροπος στὸν χαρακτήρα, ἀναστάτωνε καθημερινῶς τὸ σπιτικό του ἀφέντη του, φιλονικώντας μέ τοὺς ἄλλους. Στὸ τέλος, ἐκεῖνος τὸν βαρέθηκε καὶ τὸν πέταξε στὸν δρόμο. Ὁ Μωϋσῆς τότε βρῆκε καταφύγιο σέ μιά ληστοσυμμορία. Μέ τὴν τεραστία σωματικὴ του δύναμι γρήγορα ἐπιβλήθηκε στοὺς ἄλλους ληστές καὶ ἔγινε ἀρχηγός τους. Χαρακτηριστικὸ τῆς ὠμότητός του εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθο:

Κάποτε ἀπέτυχε σέ μιά ἀπὸ τίς παράνομες νυχτερινές ἐπιδρομές του ἀπὸ τ' ἄγρια γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν ἐνός κοπαδιοῦ, πού ἔβοσκε ἐκεῖ γύρω. Τόσο πολὺ ὠργίστηκε γι' αὐτὸ, πού ἔβγαλε ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν νά σφάξῃ τὸν τσοπάνη. Ἐπρεπε ὅμως νά περάσῃ στὴν ἀντιπέρα ὄχθη τοῦ Νεῖλου, γιὰ νά φτάσῃ στὴν καλύβα του.

Ὁ Μωϋσῆς ἔδωσε στό κεφάλι του τὰ ροῦχα του, κράτησε μέ τα δόντια τὸ πελώριο δίστομο μαχαίρι του καὶ κολυμπώντας πέρασε. Στὸ μεταξύ ὅμως, ὁ τσοπάνης πρόλαβε καὶ ἐξαφανίστηκε, γιὰ νά σώσῃ τὴ ζωὴ του. Ὁ λήσταρχος, πού ἔχασε τὰ ἴχνη του, ἔπεσε μέ πρωτάκουστη μανία μέσα στό ἔρημο κοπάδι καὶ γιὰ ἐκδίκησιν ἔσφαξε ὅσα πρόβατα βρέθηκαν μπροστά του. Σάν χόρτασε τὸ μάτι του ἀπὸ αἶμα, ἔδωσε μεταξύ τους ἀπὸ τίς οὐρές τέσσερα ἀπὸ τὰ καλύτερα κριάρια, τὰ φορτώθηκε στὸν ὦμο καὶ, κολυμπώντας πάλι, πέρασε τὸν Νεῖλο.

Κάποτε ὅμως τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ θηριό, κυνηγημένο ἀπὸ τὴν ἐξουσία γιὰ ἓνα σωρὸ ἐγκλήματα, πῆγε νά κρυφτῆ βαθεῖα στὴν ἔρημο, ὅπου ζοῦσαν τότε οἱ πῖο ὀνομαστοὶ ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους Ἀναχωρητάς. Ἡ συναναστροφή μέ τοὺς ἁγίους, ἡ κατανόησι καὶ ἡ στοργή, πού τοῦ ἔδειξαν, ἡμέρωνε σιγά-σιγά τὰ βάρβαρα ἐνστικτά του. Κι ὁ Θεός, πού δέν θέλει τὸν θάνατο, ἀλλὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀμαρτωλοῦ, ἐπισκίασε τὴν ψυχὴ του μέ τὴ σωστικὴ Χάρι Του. Ὁ μαῦρος ἀγριάνθρωπος μετανόησε καὶ ζήτησε τὴ λύτρωσιν.

Ἡ ἀλλαγὴ του ἦταν ριζικὴ. Πολύ γρήγορα ὁ Μωϋσῆς ἔφτασε στά μέτρα τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς ἐρήμου. Ἐγίνε πρότυπο ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος, ζωντανὸ παράδειγμα γιὰ τοὺς δύσκολους χαρακτήρες.

Κάποτε τέσσερεις λησταί, παλιοὶ σύντροφοι τοῦ Αἰθίοπος, μπῆκαν νά ληστέψουν τὴν καλογερικὴ καλύβα του, χωρὶς νά φαντάζονται ποιὸν μπορούσαν νά βροῦν μέσα. Σάν τὸν εἶδαν, κυριολεκτικὰ σάσισαν. Ἐκεῖνος μέ μεγάλη εὐκολία τοὺς ἐπίασε, τοὺς ἔδωσε καὶ τοὺς ὠδήγησε στὴ συνάθροισιν τῶν Γερόντων.

- Τί προστάζετε νά κάνω τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ἐρώτησε, πού ἦρθαν νά μέ ληστέψουν; Σέ μένα δέν ἀρμόζει πιά νά τιμωρήσω ἄνθρωπο.

Ὁἱ πατέρες τὸν συμβούλευσαν, νά τοὺς λύσῃ καὶ νά τοὺς ἀφήσῃ, νά φύγουν ἀνενόχλητοι. Ἐκεῖνοι ὅμως δέν θέλησαν πιά νά φύγουν. Τοὺς εἶχε συγκλονίσει τὸ παράδειγμα τοῦ πρώην ἀρχηγοῦ τους. Ἐμείναν κοντά του γιὰ νά βροῦν κι αὐτοὶ τὸν ἴσιο δρόμο.

Ὁ Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοψ, πού ἀξιώθηκε νά χειροτονηθῇ καὶ Πρεσβύτερος γιὰ τὴ μεγάλη ἀρετὴ του, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀφησε περίπου ἑβδομήντα μαθητάς. ✠

Ἄρωμα ψυχῆς

Ο Παπα-Σάββας, ὁ Ἐσφιγμενίτης, σέ ἡλικία δέκα τεσσάρων ἐτῶν, μικρό παιδί, ἄφησε τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν πατρίδα του, τὴν Φιλιππιάδα, καὶ κλείστηκε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, ὄχι γιὰ νὰ παίξει, ἀλλὰ γιὰ νὰ παλέψει. Καὶ πραγματικά, ἀγωνίσθηκε παλληκαρίσια, ἐγινε ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ στεφανώθηκε.

Αιτία τῆς φυγῆς του ἀπὸ τὸν κόσμο, ὅπως ἔλεγε ὅταν τὸν ἐρωτοῦσαν, ἦταν ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου, ὁ ὁποῖος βοήθησε ν' ἀνάψῃ στὴν καρδιά του ἡ γλυκεῖα φλόγα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι πῆγε στό Ἅγιον Ὄρος, στὴν Ἱερά Μονὴ Ἐσφιγμένου, καὶ ξεκίνησε τὴν μοναχικὴ του ζωὴ.

Αγωνίστηκε πολὺ φιλότιμα ἀπὸ μικρὸς μέχρι τὰ γεράματά του ὁ Παπα-Σάββας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσει τὸν ἑαυτό του. Σκεπτόταν πάντα τοὺς ἄλλους καὶ προσπαθοῦσε, πῶς ν' ἀναπαύσει τὸν καθένα. Ἐξ ἄλλου, ὅπως λέει καὶ ὁ Πατὴρ Ἰωήλ, "Τὸ κύριο γνῶρισμα τῶν ἀληθινῶν μοναχῶν, ποὺ ἀγωνίζονται μὲ πραγματικὴ δεξιότητι γιὰ τὴν σωτηρία τους, εἶναι ἡ ἀφάνεια, δηλαδὴ ἡ ἐκούσια ἐξαφάνισή τους μέσα στὴν μοναχικὴ ἀνωρυμία. Τὸ ὀλοκληρωτικὸ κρύψιμο τῆς ζωῆς τους στὴν ταπείνωσι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ".

Μετά ἀπὸ μιά πολυχρόνια σκληρὴ ἀσκηση ἐπόμενο ἦταν, νὰ ὑποστῇ καὶ ὠρισμένες σωματικὲς βλάβες, νὰ ἔχη προβλήματα μὲ τὴν υγεία του. Ὁ Ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ, ὅμως, τοὺς πόνους τοὺς πανηγύριζε μὲ τὴν ὑπομονή, ἐνθουσιούμενος τοὺς Ἁγίους Μάρτυρες, καὶ δοξολογοῦσε τὸν Θεό.

Οταν τὸν ρωτοῦσαν, "πῶς πάει ἡ υγεία σας", ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε:

"Δόξα τῷ Θεῷ, πολὺ καλά. Ἐγὼ τίποτα δὲν ὑποφέρω ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς Ἁγίους Μάρτυρες, ὅπως καὶ δὲν ἔχω κάνει τίποτα ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς Ὁσίους Πατέρες" - ἐνῶ ποτὲ του δὲν παρέλειψε τὰ πνευματικὰ του καθήκοντα μέχρι τὰ γεράματά του, ὅταν τὸν εἶχαν πιά ἐγκαταλείψει οἱ σωματικὲς του δυνάμεις, καὶ οἱ πόνοι εἶχαν δυναμώσει. Ὁ Παπα-Σάββας ἦταν πάντα χαρούμενος στοὺς πόνους καὶ συνέχεια ἔλεγε: "Δόξα σοι ὁ Θεός".

Οἱ πατέρες τῆς Μονῆς ἀπὸ ἀγάπη τὸν πῆγαν σ' ἓνα νοσοκομεῖο στὴν Ἀθήνα γιὰ ἐξετάσεις, κι ἐκεῖνος ἔκανε ὑπακοή σάν καλὸς Κοινοβιότης. Ὁ φιλήσυχος ὅμως Παπα-Σάββας δυσκολεύθηκε περισσότερο ἀπὸ τὸν κοσμικὸ θόρυβο, παρά ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς ἀρρώστιας καὶ παρακάλεσε τοὺς Πατέρες νὰ τὸν φέρουν πάλι στὴν Μετάνοιά του, στό Περιβόλι τῆς Παναγίας.

Οἱ Πατέρες τὸ δέχθηκαν καὶ τὸν πῆγαν προσωρινὰ στὴν Ἱερά Μονὴ Χρυσοβαλάντου, γιὰ νὰ συνέλθῃ λίγο, καὶ μετὰ νὰ φύγουν γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ενα βράδυ ὅμως εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ ἄρρητη εὐωδία ὅλη ἡ Μονή, καὶ ἡ Γερόντισσα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ! Ἔψαξε παντοῦ, νὰ βρῇ ἀπὸ ποῦ προερχόταν ἡ εὐωδία καὶ σὲ λίγο διεπίστωσε, ὅτι ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ κελλί, ὅπου ἔμενε ὁ Παπα-Σάββας.

Οταν ἄνοιξαν τὴν πόρτα, γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ ἄρωμα καὶ βρῆκαν τὸν Παπα-Σάββα νὰ ἔχη παραδώσει τὸ πνεῦμα του. Τότε κατάλαβαν, ὅτι τὸ ἄρωμα αὐτὸ ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν ἀρωματισμένη ψυχὴ τοῦ Παπα-Σάββα. Οἱ Πατέρες τὸν μετέφεραν τὴν ἐπόμενη στὴν Μετάνοιά του, ποὺ τόσο ἀναζητοῦσε, ὥστε ν' ἀναπαυθῇ γιὰ πάντα. ✠

Ἀθωνικὴ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

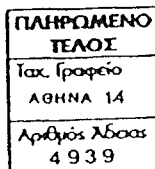
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἑπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 €.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ